

Predikan i S:t Peders kyrka 2022

Annandag jul

“Martyrerna”

Mika 7:1-6

Apg 4:18-31

Matt 10:32-39

Ps: 432, 697:6, 477, 398, 113

Igår fick vi lyssna till läsningen som handlade om fredsfursten som skulle födas i Betlehem. Och idag talar denne fredsfurste om att han inte har kommit med fred utan med svärd! Och då handlar det om den värst formen av konflikter: den inom familjen. Mellan en far och en son, en mor och en dotter. Vad kan han mena med detta? Är det verkligen så att tron på honom skapar de här konflikterna? Finns det en realism i det? Jag är väl lite skeptisk tills jag googlar in på Open Doors hemsida. Då inser jag att för många människor är de här orden av Jesus väldigt aktuella.

I den muslimska världen är det ofta förbjudet att lämna Islam, särskilt om det är för en kristen tro. Och även om det inte är förbjudet får en konvertit ofta betala ett högt pris. Tron på Jesus kan kosta dig din familj, äkta makar kan tvingas att skilja sig om en av dem blir kristen. Och vårdnaden av barnen tillfaller automatiskt den som är kvar inom islam. Jag läser om Ibrahim som misshandlades av sin egen familj när han berättade om sin nyfunna kristna tro. Hans barn vädjade att han skulle ge upp sin tro för deras skull – men hans svar blev: *jag älskar er, men jag älskar Jesus ännu mer*. Då slängde hans familj ut honom.

Vi kan tycka att det är stränga ord som Jesus kommer med: *”den som förnekar mig inför människorna ska jag också förneka inför min fader i himlen”*. Ingen ursäkt för den som vill leva som kristen i hemlighet. Och för många i världen kan detta dessutom vara på liv och död. Det här är ingen enkel text – Jesus är så kompromisslös. Inget får vara viktigare än honom. Inget annat i världen får ha högre prioritet, inte din familj, inte ens ditt eget liv. När man frågar folk vad som är det viktigaste i livet blir ofta svaret: *familj och hälsa*. Men det ska man tydligen akta sig för att säga till Jesus!

Men man kan också vända på det: vad är det för en familj som slänger ut någon för att han vill följa Jesus. När familj, släkt och vänner avkräver dig att du lämnar din tro – annars får du inte vara med oss, ja då säger det också något om det sammanhanget. Man kanske inte mår så bra där, oavsett vilken tro man har.

Den verklighet som Open Doors vittnar om har vi ännu inte på samma sätt i vårt land – även invandrande muslimer som väljer att konvertera kan berätta om liknande saker. Men nu tänker

jag på oss, vi som lever i en postkristen kulturfär – det sekulariserade Sverige. Det är inte alltid enkelt för oss heller att inför familj och vänner vilja leva i Jesus efterföljd – snarare än att stanna som kulturkristen.

Vi människor vill så gärna passa in i en grupp – vi vill inte sticka ut. Man märker det när någon kommer in i ett rum och uppfattar att det pågår ett samtal i ett kontroversiellt ämne – och så uttalar sig den här personen snabbt och tydligt om saken, utan att ta riktigt ta reda på hur samtalet har gått. Och så uppstår en besvärande tystnad när de andra hade en motsatt uppfattning. Jag tror att vi alla har upplevt en sådan situation – kanske med dig själv som den som tog ställning lite för snabbt. Och med vilken snabbhet kan man då inte börja slipa på sina åsikter och omforma dem så att de passar in i resten av gruppen. Det är som komikern Groucho Marx sa: ”*Det här är mina principer, men om de inte passar så har jag andra*”. Människan är en flockvarelse och vi gör vad som helst för att vara en del av flocken.

På ett större plan kan ett sådant här grupptänkande vara farligt. Det finns de som varnar för att vi i det postkristna väst är på väg mot en ny form av totalitarism. Åsikter som inte passar in i samhällsdebatten tystas ned – inte med censur från staten utan att vi censurerar varandra. Särskilt människor som flydde från Östeuropa under sovjet-eran kan vittna om att tendenser och mönster som de känner igen från sin barndoms kommunisttid börjar få fäste här.

Hur ska vi som kristna hantera detta? Vad är att följa Jesus i ett samhälle som vårt? Det finns inga enkla svar – men du kan alltid ställa dig själv frågan: *varför* har jag de åsikter som jag har, varför tror jag som jag gör? Är det av anpasslighet eller inre övertygelse? Söker jag sanningen även om den är obekvämt? Det krävs mod att vara kristen – *eftersom det alltid krävs mod att leva i sanningen*.

Jesus varnar för att du kan mista ditt liv. Det behöver inte begränsas till att *bokstavligen* mista det. Människor som ligger på sitt yttersta och ser tillbaka på sitt liv och får frågan vad du ångrar mest, så är ett vanligt svar: jag ångrar att jag inte var sann mot mig själv och att jag inte vågade stå upp för mina uppfattningar. Så kan man också mista sitt liv – att aldrig vara riktigt sann mot sig själv.

Men evangeliet idag slutar med att det också finns något som du kan *finna*. Det finns ett liv att finna! Men det livet finner man inte genom att söka livet i sig. Man finner det inte genom att sätta sig själv och sitt liv i centrum. Man finner det genom att söka Jesus, genom att låta Kristus vara i centrum. Låter du honom vara den viktigaste i ditt liv kommer du finna det eviga livet som han vill ge dig.